

Ruben Dario

„FATALIZAM“

Blago drvetu jer jedva da oseća išta,
A tek čvrstom kamenu što osećanja ni nema,
Jer kao kada si živ ne boli ništa,
A biti svestan življenja je tuga golema.

Biti, i ne znati ništa, živeti bez ikakvog plana,
Sa strahom zbog onoga što beše i kobi zluradi,
I zbog neizbežnog i izvesnog sudnjega dana,
I patiti zbog života, zbog seni i radi

onoga što ne znamo i što slutimo izdaleka,
I zbog tela koje nas svežim grozdovima iskušava,
I groba koji nas sa pogrebnim cvećem čeka,

Ne znati gde je početak čoveka,
Niti gde se njegov život svršava!

LEDA

Labud u senci kao da se sneži;
Kljun mu je od ćilibara jer zora novi dan kroji,
Blagi sumrak postepeno nestaje i beži
dok svetlošću nežna krila u ružičasto boji.

A potom se u talasima plavetnila skrila,
Kad je zora skinula rumenilo svoje,
zasvođenog vrata i ispruženih krila,
Ptica okupana suncem u srebrne boje.

Takva je kada pokvasi svoja pera od svile,
ranjena ljubavlju olimpijska ptica,
dok u zvučnim limfama uzima Ledu iz sve sile,
a njegov kljun traži usne poput latica.

Uzdiše lepotica savladana i naga,
I dok njene vapaje samo vazduh prati,
Blistaju zbunjene oči Pana straga,
U zelenkastoj pozadini guste paprati.

„SPES“

Isuse, jedini koji praštaš grehote,
Čuj me; Sejaču pšenice, podaj mi nasušna hleba
Hostija svojih; pročisti me milošću s neba,
Od okrutnog pakla gneva i pohote.

Reci mi da ovaj nesnosni užas bezdana
Koji me opseda, samo iz moje gnusne krivice ishodi,
I da ću kada umrem ugledati svetlost novog dana
I da ću tada čuti svoje: „Ustani i hodi!”

Sa španskog prevela: Tamara Kedić